

Когато сандъкът билъ готовъ, той извикалъ:

— Хей, невольо, хайде влизай сега въ сандъка! Намѣсти се добре и гледай да оставишъ мѣсто и за мене.

Нѣщо изтупуркало въ сандъка и сиромашътъ попиталъ:

— Невольо, легна ли въ сандъка?

— Легнахъ, легнахъ, — проговорила тя.

Той бързо сложилъ капака на сандъка. Заковалъ го здраво, занесълъ го на гробищата, закопалъ го и отъ този день започналъ да богатѣе.

Научилъ се богатиятъ, че работитѣ на братъ му тръгнали добре и взелъ да му завижда. Единъ день отишелъ при него и му рекълъ:

— Какво става съ тебе? Чухъ, че много си забогатѣлъ. Какъ можа да се простишъ съ сиромашията си?

— Тя е една смѣшна история, ала щомъ ме питашъ, ще ти я разкажа. Нали си спомняшъ кога ти идвахъ на гости? Ти ми каза да се напия съ вино отъ делвитѣ ти, които бѣха пълни съ вода. Азъ се напихъ, па ми стана весело и като си тръгнахъ за въ кѣщи, запѣхъ. Вървя и си пѣя, а до мене — върви и пѣе нѣкой другъ. Услушахъ се, па попитахъ: „Кой пѣе?“ „Азъ“ — дума. „Ами кой си ти?“ — „Неволята“.

— Ами кжде я дѣна после? — попиталъ богатиятъ.

— Заковахъ я въ единъ сандъкъ и я закопахъ. И отъ тогава ми тръгна на добро.

Обхванала завистъ богатия, па отишелъ на гробищата, разровилъ неволята и я повикалъ:

— Ей, невольо, драга невольо, жива ли си?

— Жива съмъ, жива... Още малко и щѣхъ за винаги да пукна, — отговорила тя.

— Е, щомъ си жива, ела да те заведе пакъ при братъ ми. Той сега забогатѣ.

— О, не ме води при него! Съ тебе ще дойда. Така се напатахъ при братъ ти, че вече не ща да го видя!

И тя тръгнала съ богатия.

А она, гдето закопалъ неволята, и до сега си живѣе щастливо.

Василь Павурджиевъ